

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 6. prosince 2018 odvolání obžalovaného **Bc. J. M.**, narozeného dne , proti rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 29. června 2018, číslo jednací 17 T 40/2017 - 2727 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmena b) trestního řádu se napadený rozsudek ruší a podle § 259 odstavec 1 trestního řádu se věc vrací soudu prvního stupně.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným pod bodem 1. zločinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, pod bodem 2. pokračujícím zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a pod bodem 3. pokračujícím přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterých se dle skutkových zjištění prvního soudu dopustil způsobem konkretizovaným ve výroku napadeného rozsudku. Za tyto zločiny byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 3 let. Současně mu byl uložen peněžitý trest ve výši 100 000 Kč skládající se ze 100 denních sazeb po 1 000 Kč a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, mu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře pěti měsíců. Konečně mu byl uložen i trest zákazu činnosti **spočívající v zákazu výkonu funkce úředníka státní správy či samosprávy na dobu pěti let.**
2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včasné, obsáhle odůvodněné odvolání směřující již proti výroku o vině. Odvolatel namítá: a) vady řízení, které rozsudku předcházelo, zejména proto, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci a právo obhajoby, a tyto vady měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku, b) vady rozsudku, zejména nejasná a neúplná skutková zjištění týkající se přezkoumávané části rozsudku, a také proto, že se ohledně takové části soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, c) existenci pochybností o správnosti skutkových zjištění týkající se přezkoumávané části rozsudku a d) porušení ustanovení trestního zákona v přezkoumávané části rozsudku. Odvolatel namítá, že v průběhu trestního řízení se zcela zásadně měnily skutečnosti odůvodňující jeho trestní stíhání a vše bylo završeno některými naprosto překvapivými závěry soudu prvního stupně, ke kterým se obžalovaný v průběhu přecházejícímu vydání napadeného rozsudku nemohl vyjádřit, neboť se o některých podstatných závěrech a úvahách soudu dozvěděl až z odůvodnění napadeného rozsudku (zde zejména skutečnost např. o tom, že by měl vozidlo zakoupit za pouhých 200 000 Kč - viz bod 43 a 44 odůvodnění napadeného rozsudku, což je i v rozporu nejenom se skutkovou větou v obvinění, obžalobě i rozsudku, kdy tento zcela překvapivý závěr soudu I. stupně zcela jednoznačně reaguje až na snížení hodnoty vozidla novým znalcem, kdy by

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

se jinak soud musel vypořádat s tím, že obžalovaný zaplatil za vozidlo naprosto odpovídající cenu). Zatímco řízení před Policií ČR bylo téměř výlučně vedeno proto, že obžalovaný zakoupil vozidlo, které údajně nebylo poškozeno a údajně mělo mnohem vyšší hodnotu - podle Policie obžalovaný ohledně poškození vozidla lhal, a proto bylo jeho stíhání údajně důvodné. V této souvislosti pak stojí za pozornost i skutečnost, jak rychle se Policie ČR po vyhotovení prvního znaleckého posudku Ing. Šubrta snažila zbavit vozidla ještě v době, kdy obžalovaný nebyl podruhé obviněn, a bylo pro něj pak velmi obtížné prokázat, že tento znalecký posudek Ing. Šubrta, který uváděl, že vozidlo nebylo poškozeno a že obžalovaný žádné opravy neprováděl, je zcela nepravdivý. Když se toto vše v průběhu řízení podařilo obžalovanému vyvrátit zejména novým znaleckým posudkem Ing. Zoula, přichází soud překvapivě a poprvé v odůvodnění rozsudku s tím, že obžalovaný vlastně vozidlo zakoupil za 200 000 Kč, když všechny důkazy svědčí proti tomu a dokonce svědek pan E. H., jehož důvěryhodnost není možno nějak zpochybnit - řádně podniká již počátku 90 let minulého století a pokud je obžalovanému známo tak nebyl ani nikdy trestán a má naprosto spořádané rodinné poměry, je přes toto všechno ve své podstatě soudem I. stupně označen za nevěrohodného, a to jen z toho důvodu, že by zaplacení částky 450 000 Kč znamenalo zaplacení kupní ceny odpovídající hodnotě vozidla. Protože pak soud nemá jinou možnost, jak skutečnost půjčky (zápůjčky) zpochybnit, tak uvede jako důvod zpochybnění přátelské vztahy s obžalovaným (přitom většinou se v životě při žádosti o poskytnutí půjčky obrátíte právě na známé a přátele - cizí by vám těžko půjčili). Naproti osobě svědka H., u kterého pro zpochybnění stačily přátelské vztahy s obžalovaným, soud zcela účelově a neodůvodněně a tedy především nikoliv nestranně, uvěřil nevěrohodné osobě obžalovaného B. Znalecké posudky, které byly v průběhu přípravného řízení vypracovány (Ing. Šubrta a Ing. Zoul) nejsou nikterak hodnoceny - jsou pouze zmíněny v bodě 25 odůvodnění a to zcela jednoznačně pouze proto, že posudek Ing. Zoula zcela vyvrátil posudek Ing. Šubrta, na kterém stálo druhé obvinění ze dne 13.6.2016, a naopak posudek Ing. Zoula zcela potvrdil všechny skutečnosti dosud uváděné obžalovaným. Ve svém důsledku tento posudek vedl k tomu, že na rozdíl od Policie zaměřil soud I. stupně dokazování na úplně jiné skutečnosti. Soud má sice volnost při hodnocení důkazů, avšak nemůže jít o volnost absolutní, nevázanou na zkušenostmi prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Odvolatel namítá především porušení zásady volného hodnocení důkazů, kdy první soud provedené důkazy logicky a přesvědčivě neodůvodnil. Některé důkazy svědčící ve prospěch obžalovaného první soud při hodnocení důkazů pominul, namísto toho aby se s nimi vypořádal. Jedná se tak o situaci opomenutých důkazů. Dle názoru odvolatele nepostupoval první soud při hodnocení důkazů nestranně a učiněná skutková zjištění jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy. V písemném vyhotovení odvolání se obžalovaný obsáhle vyjadřuje k jednotlivým bodům odůvodnění rozsudku a polemizuje zejména se způsobem hodnocení jednotlivých důkazů. K výpovědi svědků Š., F. a D. uvádí, že tito jeho obhajobu potvrzují, ačkoli první soud dospívá nelogicky k opačnému závěru. Podřízení obžalovaného jednoznačně uvedli, že od obžalovaného žádný pokyn k registraci vozidel nedostali, ačkoli toto soud uvedl do skutkové věty. Za zcela nelogické pak odvolatel považuje hodnocení důkazů svědků B., Ž. a svědků M. a H. Odůvodnit nevěrohodnost výpovědi svědků pouze přátelskými a rodinnými vztahy k obžalovanému považuje odvolatel za nepřijatelný a svévolný postup při hodnocení důkazů. O to více, pokud první soud vyhodnotil výpověď svědka B. jako naprosto věrohodného. To ve svém důsledku znamená porušení ústavního práva obžalovaného na spravedlivý proces. Je třeba především na výpovědi těchto osob nahlížet tak, že na jedné straně jsou svědci, kteří žijí spořádaným životem,

mají řádné rodiny a přestože jsou již zralého věku, tak zákon neporušili v tom směru, že by byly trestány před soudem - alespoň to není obžalovanému známo, a svědek H [REDACTED] dlouhá léta řádně podniká, zaměstnává lidi, odvádí daně, atd. Proti těmto výpovědím a dalším důkazům a skutečnostem stojí **výpověď doslova mezinárodně zkušeného zločince, který byl již souzen v Německu, Itálii i na Slovensku a který přišel do České republiky opět páchat trestnou činnost, neboť zde ještě trestán nebyl** a jedině zde mohl „podnikat“. Tento člověk sem přivede další skupinu kriminálních osob, především osobu T [REDACTED], a jako zkušený znalec kriminálního prostředí také postupuje. Sežene si zde známého pana Ž [REDACTED] a snaží se moc do ničeho nenamočit a je zcela jednoznačné, že již od počátku měl svoji obhajobu dobře připravenou. Samozřejmě svého velkého „partáka“ T [REDACTED] sice zná nejlépe, ale vždy vypovídá tak, aby jej nemohl nikdo odhalit. Zde by se dalo skutečně parafrázovat, že jeho výpověď je natolik konzistentní a důvěryhodná, že osobu T [REDACTED], jako údajně toho nejdůležitějšího, se nikdy na základě žádné výpovědi spoluobžalovaného B [REDACTED] nepodařilo ztotožnit, natož obvinít, evidentně proto, že to B [REDACTED] nechtěl. Zato spoluobžalovaného Ž [REDACTED] a obžalovaného M [REDACTED] B [REDACTED] bez problémů označuje jako osoby, které musely vědět, o co se jedná. Zcela jednoznačně je to on, kdo od počátku určuje a vybírá si, koho bude „usvědčovat“ a koho bude chránit (od koho bude odvádět pozornost jinam). Dokonce si při výpovědi vybírá, o čem bude hovořit a na jaké otázky odpovídat (jak bude uvedeno dále). A tato osoba se pro soud stává ve své podstatě nejen jedinou osobou, která by měla „věrohodně“ potvrzovat vinu obžalovaného, ale i jediným důkazem o vině, protože žádný jiný důkaz ani neexistuje. Dokonce soud konstatuje, že jeho výpověď považuje za konzistentní, stejně jako jeho postoj v pozici obžalovaného. Takovýto způsob hodnocení důkazů je pak skutečně obrovskou ránou osobám, které žijí v této zemi řádně a bez konfliktu se zákonem a jsou nakonec označeni jako nevěrohodné. V čem je výpověď a postoj obžalovaného B [REDACTED] konzistentní není samozřejmě ničím odůvodněno - snad jenom v tom, že tvrdí, že u obžalovaného na úřadě nikdy nebyl (v původní výpovědi samozřejmě uváděl něco jiného) a že vše zařizoval obžalovaný Ž [REDACTED]. Když vlastně dle jeho výpovědi vůbec nic, kromě 4 návštěv na STK nedělal (tyto samozřejmě přiznává pouze z toho důvodu, že tam byly kamery), tak vlastně ani nemůže nevypovídat rozdílně. Zatímco obžalovaný vypovídal velmi podrobně celkem pětkrát a vždy mu byly pokládány velmi podrobné dotazy na události více jak jeden až více než tři roky staré a obžalovaný se snažil vždy skutečně podrobně vypovídat a poctivě odpovídat na všechny kladené otázky, včetně otázek sugestivních a kapciózních, tak obžalovaný B [REDACTED] naprosto profesionálně vypovídal pouze jednou před soudem, když v přípravném řízení ve věci odmítl vypovídat. Odvolatel dále poukazuje na rozpory mezi výpovědí svědka při hlavním líčení a mezi jeho výpovědí v přípravném řízení. Dále připomíná, že svědek B [REDACTED] připouští, že byl 4x na STK, jinak v podstatě o ničem neví, ale dohodu o vině a trestu uzavřel ohledně 8 aut. Odvolatel na odboru dopravy vycházel vstříc nejen známým i kamarádům, ale všem, kdo se na něj přímo obrátili. To, že umožnil některým osobám nabrat žádost bez front (na kterých se svědek Š [REDACTED] s obžalovaným shoduje) není protizákonné. K žádné jiné výhodě na straně B [REDACTED] a Ž [REDACTED] nedošlo. I pokud by si tyto osoby řádně vystály frontu, byla by předmětná vozidla registrována bez účasti obžalovaného. Odvolatel dále odmítá, že by měl jakékoli povědomí o nelegálním původu vozidel. Žádný přímý ani jiný důkaz o tom nesevřčí. Pokud jde o odbornou způsobilost obžalovaného, poukazuje odvolatel, že jeho pozice je spíše manažerského rázu. Pokud by byl takový odborník na administrativu vozidel, mohl provést schvalování a registraci předmětných vozidel osobně. To však neprovedl, naopak žádosti předal vždy příslušným specialistům, kteří potvrdili, že bez jakýchkoli pokynů a rozdílů posoudili předané žádosti a po provedení procesních

úkonů, stanovených zákonem, provedli schválení a zaregistrování vozidel do evidence. Odvolatel zdůrazňuje, že realita je taková, že kterékoli vozidlo, které je registrováno na předmetném úřadě, ale i na jakémkoli jiném úřadě v ČR, může pocházet z trestné činnosti, přičemž všichni **úředníci provádějící registrace vozidel toto z praxe vědí**, a zároveň žádný z nich nemá naprosto žádnou možnost ani pravomoc to ovlivnit. Pokud žadatel doloží všechny zákonem stanovené doklady, nemá příslušný úřad (tedy ani konkrétní úředník) jinou možnost, než vozidlo zaregistrovat. **Úředník žádné z registrovaných vozidel nevidí, neprohlíží, pouze po formální stránce překontroluje doklady a - pokud jsou tyto doklady v pořádku - provede registraci.** Kromě toho, že úředníci nemají k dispozici žádné účinné technické prostředky k odhalení podvodů, ani zákon jim nepřiznává jakoukoliv možnost správního uvážení. Všichni úředníci tedy vykonávají tuto činnost s vědomím, že kterékoliv vozidlo může pocházet z trestné činnosti a ostatně se běžně stává, že již provedená registrace je zpětně korigována na základě dodatečného sdělení orgánu činných v trestním řízení o nelegálním původu vozidla. Argumentace soudu I. stupně dovedena ad absurdum by znamenala, že všichni úředníci, kteří se na registraci takového vozidla podíleli, by měli být souzeni za legalizaci, když přeci jednali s vědomím, že se může jednat o vozidlo pocházející z trestné činnosti. Takový závěr ale není udržitelný, není přece možné odpovědnost za výše popsaný stav přenášet ze státu, resp. zákonodárce, na jednotlivé úředníky. Dále namítá, že úvaha prvního soudu je založena na nepravdivé a ničím neprokázané skutečnosti, že se obžalovaný B [REDACTED] na úřad ani v jednom případě nedostavil. Soud pak veškeré své úvahy dostatečně nevysvětlí, proč v této části výpovědi neuvěřil naopak obžalovanému a svědkovi Ž [REDACTED] v tom směru, že spolu na úřadě společně s obžalovaným B [REDACTED] jednali, tedy zejména, když se poptával jako vlastník živnostenského oprávnění na přihlašování a registraci dovezených vozidel. Poukázat při tomto hodnocení pouze na skutečnost, že žádosti nebyly prokazatelně, jak dokládají znalecké posudky, podepsány obžalovaným B [REDACTED], je zcela nedostačující. Ve své výpovědi svědek Ž [REDACTED] vysvětluje, že z důvodu lenivosti (obstarání tiskopisů žádostí, jejich vyplňování apod.) svědka B [REDACTED] podepisoval, a to **tak, aby obviněný M [REDACTED] o tomto nestandardním postupu nevěděl.** V jednom případě dokonce technici žádost vrátili, protože chyběl podpis - obžalovaný proto dokumenty vrátil obžalovanému Ž [REDACTED], který je pak přinesl podepsané zpět. **Soud tedy nemohl bez dalšího dospět k tomu, že obžalovaný věděl o tom, že žádosti nejsou podepsány žadatelem B [REDACTED], a že jsou padělané podpisy Ž [REDACTED]. Nemluvě o tom, že obžalovaný B [REDACTED] na úřadě několikrát byl, jak uvádí obžalovaný i obžalovaný Ž [REDACTED].** Mimochodem, padělání podpisů prokázaly až znalecké posudky a všechny podpisy na žádostech jsou stejné a tak ani z tohoto důvodu obžalovaný neměl důvod o nich pochybovat. Dále soud opět zcela bez hodnocení důkazů konstatuje, že obžalovaný nikdy neztotožnil osobu B [REDACTED], neboť podle soudu ten na úřad nikdy nepřišel. Proti této skutečnosti svědčí nejenom výpověď obžalovaného a výpověď obžalovaného Ž [REDACTED], ale také konkrétní žádosti, na nichž je dokonce **ověřena totožnost obžalovaného B [REDACTED] konkrétní číslem identifikačního průkazu** (viz např. přihláška k registraci vozidla ze dne 12.1.2015, ze dne 27.1.2015 a ze dne 28.1.2015). Jak jinak více identifikovat účastníka řízení než bydlištěm, IČ a číslem identifikačního průkazu, a to vše za situace, kdy ani formulář přihlášky na to nepamatuje a úředníci tedy musí improvizovat. Přestože uvedené přihlášky obsahují číslo průkazu spoluobžalovaného B [REDACTED] a **potvrzují, že nejméně v těchto případech byl obžalovaný B [REDACTED] ztotožněn, soud I. stupně tyto skutečnosti při hodnocení raději pominul, neboť nezapadají do jeho jednostranného způsobu hodnocení důkazů, které postavil téměř výlučně na výpovědi obžalovaného B [REDACTED].** Navíc

odvolatel poukazuje na to, že do roku 2014 zákon nevyžadoval konkrétní přítomnost žadatele na úřadě, respektive připouštěl, že ji mohl přinést kdokoli s tím, že nebylo v rozporu se zákonem požadované úkony provést i bez neověřené plné moci, pokud přinesená žádost obsahovala podpisy žadatele. K zastupování před úřadem pak postačovala neověřená plná moc. *Až novela zákona 56/2001 Sb. zavedla od 1. ledna 2015, že při registraci vozidla musí být zastupování žadatele prokázáno úředně ověřeným podpisem. **Do této novely nebylo nikde stanoveno, že žádost musí podat žadatel osobně nebo, že je úředník povinen v rámci řízení o žádosti ověřit totožnost žadatele.** V případě registrace předmětných vozidel je rovněž zřejmé a podstatné, že obžalovaný Ž. [redacted] plnil roli prostředníka, respektive pošťáka, nikoliv však zástupce. Žadatelem byl sám obžalovaný B. [redacted], o jehož totožnosti obžalovaný neměl pochyb, neboť ji několikrát ověřil, **jak bylo uvedeno výše.** Soud dále rozvádí svou nepodloženou úvahu o tom, jak obžalovaný vědomě napomáhá vyřízení žádosti cizí podnikající osobě, se kterou musí být obžalovaný Ž. [redacted] spojen a nějakým způsobem propojen a tedy i odměňován. Toto konstatování není však žádným způsobem podloženo důkazem. Bez důkazu a relevance k věci jsou i ostatní uvedené úvahy v tomto bodě, jako např. úvaha o obžalovaném B. [redacted] jako podnikajícím dělníkovi ze škodovky, která by se měla i průměrnému laikovi jevit značně podezřele. K této otázce soud nepřipouští argumentaci z výpovědi obžalovaného, ve které bylo uvedeno, že si B. [redacted] obstaral živnostenský list a požaduje informace o registraci dovezených vozidel. Jinými slovy, začíná podnikat v této oblasti. Otázkou, jaká vozidla byla dovezena, se obviněný vůbec nemusel zajímat, jelikož žádosti pouze předával k posouzení a případné realizaci oprávněným úředním osobám, které řízení prováděly. **Pokud bychom připustili tuto argumentaci soudu, pak tedy stejně tak musela být osoba obžalovaného B. [redacted] jako „dělníka“, který chce živnostenské oprávnění, podezřelá na živnostenském úřadě úředníkovi vydávajícím příslušné oprávnění** - proč ten si neověřuje, zda je žadatel schopen podnikat? Je třeba si uvědomit, že se jedná pouze o zápis do registru vozidel a nikoliv podrobné zkoumání přihlašovaného vozidla, natož pak žadatele o zápis do evidence - **vždyť zákon nechce po úřednících, aby vůbec přihlašované vozidlo viděli, natož aby se zabývali tím, zda byla za vozidla zaplácena kupní cena, kdo nákup financoval. Úředníci nejen že nemají povinnost toto zkoumat, ale nejsou k tomu ani oprávněni.** V bodě 40 soud naprosto bez jakéhokoli důkazu rozvedl teorii o páchání trestné činnosti obžalovaným tím, že záměrně předkládal žádosti podřízeným osobně s tím, aby znemožnil fázi ověřování žadatele. Dokonce soud uvádí, cit. „Obžalovaný si nepřál, aby někdo z jeho kolegů přistoupil k ověřování totožnosti žadatele, neboť v takovém případě by bylo zjištěno, že žadatel se na úřad fyzicky nedostavil a ani neudělil třetí osobě plnou moc a registrace na B. [redacted] by neprošla. To nasvědčuje tomu, že obžalovaný znal vztahy mezi Ž. [redacted] a B. [redacted], a tudíž dobře věděl, že s vozidly, které chodil registrovat Ž. [redacted], něco nebude v pořádku. V této souvislosti soud nepřisvědčil argumentu obžalovaného, že tímto svým počínáním „ze známosti ušetřil Ž. [redacted] čekání ve frontě“, neboť tento argument je zcela v protikladu s tím, co o čekací době u podacího okénka na magistrátu vypověděli svědkové F. [redacted] a S. [redacted] (k tomu viz výše - bod 36). Jak navíc rovněž potvrdili svědci F. [redacted] a Š. [redacted], samotné nabírání žádosti kolegou stejně neurychlí její vyřízení, neboť vyřizující úředník tak jako tak musí zajistit technickou stránku věci (zadání žádosti do tzv. Schengenského systému, zadání VIN kódu, číslo cizozemského technického průkazu, číslo cizozemské registrační značky podle cizozemského technického průkazu, registrace dle protokolu STK, vypsání technického průkazu atd.). Celý postup nasvědčuje tomu, že se zjevně jednalo o promyšlený postup, který by vylučoval možnost, aby jiná úřední osoba přišla do styku s Ž. [redacted] a pokoušela se ověřit jeho totožnost ve vztahu k osobě*

uvedené v žádosti — k B [REDACTED]. Oba zmínění úředníci (svědci F [REDACTED] a Š [REDACTED]) Ž [REDACTED] ani B [REDACTED] nikdy neviděli. V tomto postupu nelze spatřovat trestnou činnost, jelikož zákon č. 56/2001 Sb., ani jiný právní předpis neukládal do konce roku 2014 ověřovat totožnost žadatele, žádosti o zaregistrování vozidla byly dokonce zasílány poštou, například pracovníci autobazarů využívali této cesty registrace apod. Z citované úvahy soudu jednoznačně vyplývá, že soud spatřuje vinu mylně na okolnosti, že B [REDACTED] nebyl osobně přítomen registraci vozidla na jeho osobu. K tomu, stejně jako k čekacím dobám (prokazovaným svědky F [REDACTED] a Š [REDACTED]) se již obžalovaný vyjádřil výše v tomto odvolání. Podstata spáchání trestné činnosti je ale zcela úplně někde jinde, a to v otázce „Kdo nese odpovědnost za to, že byla zaregistrována odcizená motorová vozidla? Odpovědnost je na tom, kdo se jakou měrou na provedení tohoto úkonu podílel. Vezmeme-li to od počátku (a pomineme-li samotnou krádež, pozměnění VIN kódů, padělání technických průkazů a dalších listin), odcizená vozidla musela před registrací nejprve absolvovat evidenční kontrolu ve stanici technické kontroly, která je jediná ze zákona oprávněna kontrolovat fyzicky dotčené motorové vozidlo. Evidenční prohlídku, jejímž obsahem je kontrola správnosti identifikačních znaků vozidla, provádí pracovník STK, který je k této činnosti přímo vyškolen, tedy ne jakýkoliv pracovník STK, ale specialista, technik typu „K“. Tento jediný pracovník (a nikoli úředník obecního úřadu obce s rozšířenou působností), mimo jiné zjišťuje, zda nebyly provedeny zásahy do identifikačních znaků vozidla, porovnává, zda předložené doklady od vozidla nejsou padělky apod. O této kontrole vydá „Protokol o evidenční kontrole“, jehož potvrzením garantuje, že jsou identifikační znaky kontrolovaného vozidla v naprostém pořádku. Za svou činnost nese svůj podstatný díl odpovědnosti na procesu registrace vozidel, přesto ani v jednom případě u předmětných vozidel nezjistil pochybení, jinak by musel věc oznámit orgánům činným v trestním řízení. Vzniká tedy otázka „Jakou měrou přispěl k legalizaci odcizených vozidel? Nemí podzřelý, že při takovém počtu vozidel ani v jednom případě neodhalil chybné VIN? Nemělo mu být podivné, z čeho obžalovaný B [REDACTED] financuje tato vozidla a neměl se jej začít vyptávat?“. Další otázkou je „Mohl tedy vědět obžalovaný, že byly identifikační znaky pozměněny? “ Odpovědi musí být dle odvolatele nepochybně „ne“, vždyť na to nepřišel ani technik STK, specialista, který vozidlo viděl. Posuzování, zda může být vozidlo provozováno na pozemních komunikacích v ČR, smí provádět pouze oprávněná úřední osoba, stanovená příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností, která má k této činnosti tzv. „zvláštní odbornou způsobilost“, kterou získala podle § 21 zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, na podkladě absolvování kurzu a složením úspěšné zkoušky, a která se dále v této činnosti podle § 20 stejného zákona zdokonaluje alespoň v zákonem stanoveném rozsahu. Má to nepochybně opodstatnění v tom, že se zákony v této oblasti neustále a velmi rychle vyvíjí (pro ilustraci zákon č. 56/2001 Sb. k dnešnímu dni 26 x novelizován), a proto je třeba změny co nejrychleji aplikovat do praxe. Tato pravidla mimo jiné nepochybně dokládají, proč nemůže vedoucí odboru tuto problematiku vykonávat osobně, ale i to, že nemůže mít dokonalý přehled o nových postupech a pracovních procesech, které novely zákonů souvisejících s problematikou provozu na pozemních komunikacích přinášejí. Vzdělání vedoucího úředníka je prováděno podle § 27 zákona č. 312/2002 Sb., a je zaměřeno **na řízení úředníků**. Při schvalování tedy referent - technik Odboru dopravy a silničního hospodářství Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „technik“) zkoumal pouze údaje uvedené v dokladech přiložených k žádosti podle § 6 odst. 5 zákona č. 56/2001 Sb., připomínám bez možnosti ověřit je na přistaveném vozidle, a zkontroloval kompletnost těchto dokladů. Ani jeden z techniků, kteří u soudu vypovídali, neodhalil při schvalování odcizených vozidel žádnou chybu, ani nepojal podezření o pravosti předložených

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

dokladů a všechna vozidla schválili. I v tomto případě vznikají stejné otázky „Jakou měrou přispěli k legalizaci odcizených vozidel technici? Druhou otázkou je „Mohl tedy obžalovaný vědět, že byla jeho pracovníky schválena *do provozu odcizená vozidla?* “ Pokud ano, který důkaz to dokládá? V rozsudku nebyl uveden žádný. Následujícím krokem, po schválení technické způsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích, bylo zaregistrování odcizených vozidel v registru silničních vozidel. Tyto úkony následovaly bezprostředně po schválení technické způsobilosti vozidel s tím, že byly provedeny stejnými pracovníky (F ■■■ a Š ■■■), a to na obžalovaného B ■■■ s výjimkou jednoho vozidla. Ani jeden z techniků nepojal při zkoumání listin a při lustraci v odcizených vozidlech ve státech EU sebemenší podezření, že by mohl registrovat odcizená vozidla. S přihlédnutím k těmto skutečnostem vznikají opět otázky „*Jakou měrou se obviněný podílel na registraci odcizených vozidel?* “ Pokud přebíral spisy od Ž ■■■ a předával je podřízeným k vyřízení, pak zcela jistě od nich musel očekávat, že vozidla zaregistrují pouze za předpokladu, že bude vše v pořádku, podle platných zákonů. V opačném očekával, že jej podřízení budou informovat o vadách, které tvoří překážku jak pro schválení technické způsobilosti pro provoz na pozemních komunikacích, tak registraci vozidel. Že technici podané žádosti odpovídajícím způsobem a bez jakýchkoliv pokynů či úlev přezkoumali, dokládají výpovědi svědků Š ■■■ i F ■■■. Výše uvedené skutečnosti podporují tvrzení obžalovaného, že žádosti od B ■■■ a Ž ■■■ pouze přebíral, čímž jim — nic víc a nic méně - ušetřil čekání ve frontě, a přijaté listiny předal příslušným technikům k vyřízení. Obžalovaný přitom vůbec nemusel a ze své pozice ani nemohl zkoumat, zda mají předložené dokumenty veškeré náležitosti a jaká vozidla jsou registrována. Od toho měl své podřízené, kteří v mezích svých znalostí a pravomocí posuzovali, zda mohou být vozidla zaregistrována v ČR či nikoli. Odpovědní pracovníci jsou navíc naprosto nedostatečně školeni ze strany Ministerstva dopravy. Metodika reagující na novelu účinnou od 01.01.2015 byla vydána až v pololetí roku 2016. Přesto po nich stát vyžaduje, aby svou agendu zpracovávali rychle, efektivně a po právní stránce bezchybně. Pokud za takové situace kterýkoliv z úředníků krátce — několik dní - po účinnosti nového předpisu sklouzne zpět do zažité rutiny, je namísto ho sankcionovat trestním postihem? I kdyby obžalovaný přebíral od spoluobžalovaného Ž ■■■ dokumenty bez plné moci s ověřeným podpisem, jde o takové porušení povinností, že zakládá trestní odpovědnost obžalovaného? ***K bodu 41 - 46 napadeného rozsudku odvolatel uvádí -*** Tyto body mají jedno společné, a to úvahy soudu o tom, že zakoupení vozidla obžalovaným nemělo proběhnout tak, jak uvádí obžalovaný, a především, že zakoupení vozidla proběhlo za cenu 200 000 Kč. Jak je shora uvedeno, jednalo se o zcela překvapivý závěr soudu I. stupně, a obžalovaný se tedy k této skutečnosti vyjadřuje prvně, přestože k zaplacení ceny a její výši se vyjádřil již podrobně vícekrát. ***Ve své podstatě celé přípravné řízení bylo konstruováno na tom, že zakoupené vozidlo bylo získáno za údajně nápadně nízkou cenu 450 000 Kč, ačkoliv dle přesvědčení orgánu činných v trestním řízení mělo stát 900 000 Kč.*** Celé přípravné řízení musel obžalovaný velmi složitě prokazovat skutečnost, že vozidlo bylo poškozeno, že jej musel opravovat a že jej vlastně získal za odpovídající cenu. Původně tedy byla policií zpochybňována cena zakoupeného vozidla. Zde obžalovaný opětovně zdůrazňuje pochybný postup policie, která se vozidla snažila urychleně zbavit. Protože se však ukázalo (viz notářský zápis předložený obžalovaným v přípravném řízení), že původní znalec Ing. Šubrt podal zcela nepravdivý posudek ohledně tohoto vozidla (a to jak ohledně ceny tak zejména k obžalovaným tvrzeným poškozením vozidla), byl zpracován **nový posudek znalce Ing. Jindřicha Zoula, který nejenom potvrdil tvrzení obžalovaného o provedených opravách, ale také o existenci jednotlivých poškození**, a cena se velmi přiblížila ceně, za níž bylo vozidlo zakoupeno. Znalec potvrdil

veškeré závady uváděné v kupní smlouvě (poškození nádrže, resp. jejího krytu, poškození palivového vedení, poškození výfukové roury, a to včetně poškození podlahy - zde znalec uvádí, že sice nebyla poškozena přímo podlaha, ale pouze její výztuha, ale toto poškození zcela koresponduje s uzavřenou kupní smlouvou a tvrzením obžalovaného a jde spíše o terminologii). Pokud tedy v kupní smlouvě je uvedeno, že vozidlo je havarované s poškozením na pravé spodní části, a jako poškozená je uváděna nádrž a palivová soustava, výfuková soustava a podlaha, tak pak kromě podlahy (kde se podle znalce jednalo pouze o poškození výztuhy podlahy) všechny závady uváděné v kupní smlouvě byly výslovně potvrzeny. Namítá, že prvý soud **hodnocení tohoto znaleckého posudku především ve směru k věrohodnosti výpovědi obžalovaného, ale také ve směru k samotné kupní smlouvě, zcela pominul a nehodnotil**. Důkazy je třeba hodnotit objektivně a ve všech souvislostech a vypořádat se se všemi skutečnostmi a nikoliv, když se soudu některé důkazy nehodí do jeho hodnocení, tak je opominout. Zvláště důkaz, který byl jako podstatný opatřován za velmi složitých a zvláštních okolností v průběhu přípravného řízení. Zpochybňování svědka H [REDACTED] (je třeba odkázat na to, co bylo již vícekrát zmiňováno shora) jednak odkazem na přátelské vztahy a jednak tím, že údajně až v průběhu vyšetřování se obžalovaný snažil rozptýlit podezření tím, že zjevně uměle navýšil cenu vozidla na 450 000 Kč, je zcela liché a důkazně nepodložené. Obžalovaný již hned při prvním svém výsledku na policii hovořil o smlouvě o zápůjčce a vše popisoval a také tuto smlouvu hned po prvním výsledku posílal policejnímu orgánu. O jaké umělé navyšování ceny v průběhu vyšetřování se jedná, zůstává soudem I. stupně zcela neobjasněno, ale je třeba zdůraznit, že tato naprosto spekulativní úvaha byla jedna z nejpodstatnějších, na kterých nyní soud staví prokázání viny obžalovaného a která byla zdůrazňována i při ústním odůvodnění rozsudku. Pak je ale zarážející, že se tato úvaha soudu nepromítla do skutkové věty, kde se stále hovoří o 450 000 Kč. Stejnou (a stejně tak zcestnou) úvahu by nyní mohla učinit obhajoba v tom smyslu, že naopak soud se nyní snaží uměle snížit skutečně zaplacenou cenu vozidla, když se obžalovanému v průběhu přípravného řízení podařilo prokázat, že vozidlo bylo poškozeno a že jeho hodnota byla podstatně nižší. Tím totiž orgány činné v trestním řízení přišly o v zásadě jediný důvod, na kterém bylo postaveno trestní stíhání obviněného. **Svědka H [REDACTED] vypovídal naprosto jednoznačně a věrohodně, a pokud soud měl o jeho výpovědi takové pochybnosti, měl si jej předvolat k hlavnímu líčení**. Obžalovaný měl od počátku za to, že uhrazenou kupní cenu ve výši 450 000 Kč nikdo nezpochybňuje (tato částka je uváděna jak v obvinění, tak v obžalobě, a jak je zmíněno, i ve skutkové větě výroku napadeného rozsudku), a proto ani obhajoba nepovažovala za nutné výslech tohoto svědka soudem navrhopat. K bodu 47 - 48 - přestože se v této části soud věnuje především odůvodnění viny ohledně spáchání skutku kvalifikovaného jako zneužití pravomoci úřední osoby, hodnotí soud tato údajná porušení povinností úřední osoby také ve vztahu k prokázání především subjektivní stránky u ostatních dvou skutků. Pokud se týká údajného porušení povinnosti „ztotožnění žadatele¹¹, z textu příslušného ustanovení § 6 odst. 4 písm. e) se jedná o požadavek při podání žádosti „ověřit totožnost žadatele. **Obžalovaný od počátku uvádí, že toto udělal, když ověřil totožnost spoluobžalovaného B [REDACTED] podle občanského průkazu (za současného ověření živnostenského oprávnění výpisem z živnostenského rejstříku) jednak hned na počátku a také v pozdějších případech, kdy na samotné B [REDACTED] podané žádosti uvedl, podle jakého dokladu ověření provedl**. Soud neuvádí, proč tento způsob ověření považuje za nedostatečný, ani nepopisuje jiný možný způsob ověření totožnosti a jiný úřadu dostupný způsob také neexistuje - vždy je jediná možnost ověřit osobu podle konkrétního průkazu totožnosti. Tam, kde to obžalovaný

udělal, uvedl číslo dokladu totožnosti na samotnou žádost, a to i když tam pro to žádná kolonka není. Největším paradoxem je právě skutečnost, že ani na samotné žádosti, která má formu stanovenou právními předpisy, není jediná kolonka pro vypsání potvrzení skutečnosti, že úřední osoba (a která) ověřila totožnost žadatele a podle čeho. Úřední osoba tedy nemá dán ani způsob ověření totožnosti osoby, ani ověření nemá kam zapsat. Úředníci tak musí zcela improvizovat a nad rámec požadavku zákona nějak zapsat podle čeho ověřili totožnost. Obžalovaný tak učinil záznamem o dokladu totožnosti obžalovaného B [REDACTED]. Více v tomto případě skutečně učinit nemohl. *Je tedy zřejmé, že při hodnocení porušení výše uvedeného ustanovení ze strany obžalovaného soud vycházel pouze z nepravdivé výpovědi obžalovaného B [REDACTED]*, který uvedl, že na DI nikdy nebyl - zde obžalovaný odkazuje na již dříve shora popsané hodnocení výpovědi obžalovaného B [REDACTED]. Zde je opětovně třeba připomenout, že obžalovaný B [REDACTED] dle jeho výpovědi kromě 4 případů na STK, kde byl zachycen fotografiemi a kamerami, nikde nebyl a dokonce ani s T [REDACTED] o ničem jiném nejednal — a toto tvrdí osoba, která jediná znala T [REDACTED] z minulosti, uzavírala s ním obchody a přivedla jej sem, a také je třeba připomenout, že jako hlavní motivaci uvádí obžalovaný B [REDACTED], že chtěl vrátit T [REDACTED] dluh 20 000 EUR (možná i 50 000 EUR) ale to určitě nečinností nešlo a nemohl tak smazat takto vysoký dluh pouze čtyřmi návštěvami na STK. Zde se také soud I. stupně měl zajímat o nelogičnost a především rozpornost výpovědi obžalovaného B [REDACTED], když tato jeho výpověď je právě postavena nelogicky na jeho nečinnosti, ale na druhé straně měl vrátit touto „nečinností“ velmi vysoký dluh. Je zcela zřejmé, že musel vyvíjet značnou aktivitu, aby tento svůj dluh vrátil, a nikoliv bezdůvodně neuzavřel se státním zastupitelstvím dohodu o vině a trestu na všechna auta a nikoliv pouze na ta 4, se kterými byl na STK. Pokud pak soud popisuje další porušení jednání obžalovaného spočívajícího v nepožadování ověřené plné moci dle § 6 odst. 6 citovaného zákona, pak soud při hodnocení tohoto porušení nebere stále opakující námitku obžalovaného, že ověřenou plnou moc měl obžalovaný požadovat pouze v případě, že dochází k zastupování při zápisu silničního vozidla do registru vozidel. V tomto případě tomu tak nebylo a žadatel nebyl nikým zastupován (žádost byla podávána žadatelem a nikoliv zástupcem). Obžalovaný Ž [REDACTED] skutečně sloužil pouze jako „pošta“ nebo kurýr a nikoliv jako zástupce - jenom žádost doručoval a přebíral. Nebylo tedy zapotřebí ověřené plné moci, a i kdyby tomu tak bylo, odkazuje obžalovaný na výše uvedené - skutečně zakládá opomenutí jediného dokladu trestní odpovědnost obžalovaného (nadto za situace, kdy vozidla byla přistavena na STK a vozidla jakož i všechny doklady podstatné pro jejich registraci byly technikem STK i oprávněnou úřední osobou shledány kompletní a v pořádku)?

3. Samostatnou a klíčovou otázkou pak zůstává vyhodnocení povahy technického průkazu, a to jak z hlediska jeho doručování, tak i z hlediska jeho významu. Je třeba říci, že si zde soud provedl vlastní posouzení povahy technického průkazu, a přestože se jedná o dosti zásadní skutečnost pro toto řízení, dospěl soud k závažně nesprávným závěrům v rozporu se zákonem a existující judikaturou. Je však pravdou, že ani svědek D [REDACTED], který v této oblasti úředníky školí, na tuto otázku neuměl odpovědět. Soud dospěl ke svému vlastnímu závěru, že zápisem o změně vlastníka do technického průkazu se zakládají nová práva a povinnosti, a proto považuje technický průkaz za rozhodnutí a odkazuje následně na § 151 odst. 1 správního řádu, který však upravuje specifický institut „vydání dokladu“, a to právě pro případy, kdy se rozhodnutí nevydává a předává se pouze

vyhotovený doklad. Pokud lze tedy úvahu soudu shrnout, tak na jedné straně říká, že technický průkaz je rozhodnutím, ale vzápětí odkazuje na ustanovení správního řádu, podle kterého není třeba vyhotovovat rozhodnutí, ale pouze vydat doklad, kterým není nic jiného než právě technický průkaz. Posouzení povahy technického průkazu mělo pro soud klíčový význam v tom, že veškeré jednání obžalovaného pak posuzoval z toho pohledu, že technický průkaz je třeba doručit do vlastních rukou, a nikoliv, jak namítala obhajoba, právě jiným způsobem stanoveným pro doručování osvědčení buď vydáním dokladu dle § 151 správního řádu, anebo dokonce podle § 20 odst. 3 správního řádu, podle kterého platí, že písemnost, která se nedoručuje do vlastních rukou a jejíž převzetí má být potvrzeno příjemcem, lze doručit adresátovi přímo nebo předáním jiné vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané v tomtéž místě nebo jeho okolí, která souhlasí s tím, že písemnost adresátovi předá. Zcela jednoznačně pak mohl písemnost (doklad) přebírat bez dalšího obžalovaný Ž. [REDACTED] (nehledě na to, že spoluobžalovaný B. [REDACTED] s tímto postupem souhlasil). Obžalovanému tedy za této situace nezbyvá než odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, především rozhodnutí NSS čj. 9 As 281/2015-57 ze dne 11.2.2016, a 4 As 16/2017-45 ze dne 25.5.2017. Odvolatel zdůrazňuje, že **úloha zápisu do registru vozidel je pouze evidenční a neslouží k zakládání práv a povinností (včetně práva vlastnického), a už jen z tohoto důvodu tedy ani nemůže dopomoci k legalizaci odcizených vozidel.** Pokud úředník obdrží po kontrole z STK protokol, že údaje (včetně VIN) na vozidle odpovídají cizozemskému průkazu, musí vozidlo zaevidovat a vydat „osvědčení“⁴¹. V žádném případě nemá úředník na evidenci reálnou možnost ovlivnit vlastnictví vozidla či odhalit, že se jedná o odcizená vozidla (o to více, když je ani nevidí). Za této situaci ztrácí význam dodržování přísného postupu správního řízení a zákon umožňuje jednodušší režim vztahující se na osvědčení. **Koneckonců se technický průkaz i oficiálně nazývá „osvědčení o registraci** a nikoliv „rozhodnutí (má to snad pro účastníky správního řízení být matoucí?). Obžalovaný by závěrem chtěl odvolací soud požádat, aby při hodnocení důkazů vzal v úvahu všechny shora uvedené skutečnosti a znovu posoudil věrohodnost jednotlivých důkazů, když skutečně soud prvního stupně postupoval zcela jednoznačně v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů a právem na spravedlivý proces. Vnitřně rozpornou, nelogickou a nepravdivou výpověď obžalovaného B. [REDACTED] považoval za věrohodnou, a to přes informace, které o této osobě má ze spisu. Na druhé strany výpovědi osob podložených dalšími písemnými a jinými důkazy považoval za nevěrohodné a dokonce za nepravdivé, přestože se jedná o výpovědi osob, o jejichž důvěryhodnosti nelze mít pochybnosti a které vždy jednaly v souladu s pravidly danými touto společností. Proč zrovna ony by se odchýlili od běžného jejich standardu pojetí dodržování zákonů a naopak ten, kdo má za běžný standard nedodržování zákonů, se v tomto případě od všeho dosavadního odchýlil a konečně jednou mluvil pravdu? Tak, jak soud zjednodušil údajnou motivaci svědků ve prospěch obžalovaného tím mu pomoci, tak jakou motivaci měl obžalovaný B. [REDACTED] naopak mluvit pravdu. I zde by soud nenašel žádný důvod. Obžalovaný by pak dále chtěl odvolací soud požádat, aby i při hodnocení důkazů, včetně jeho výpovědi, přihlédl k tomu, že obžalovaný skutečně vypovídal v průběhu řízení několikrát a pravdivost jeho výpovědi se vícekrát v průběhu řízení potvrdila a na rozdíl od obžalovaného B. [REDACTED] byl vyslýchán opravdu detailně, přičemž vše si skutečně přesně pamatovat nemůže (nejen kvůli plynutí času, ale v neposlední řadě také proto, že k vyřizování této záležitosti přistupoval jako k vyřizování jakékoliv jiné věci a nevěnoval ji mimořádnou pozornost - a ani k tomu neměl důvod). Jeho výpověď je také třeba hodnotit v kontextu jeho dosavadního bezúhonného života (nebyl trestán ani za přestupek ani za trestný čin). Obžalovaný pracuje pro stát již více jak 35 let, a to v různých funkcích. V několika funkcích pracoval jako řadový policista

a dopravní policista. Poté pracoval na okresním úřadě. Z okresního úřadu se začal transformovat odbor dopravy, který dříve na magistrátu nebyl. Ten od samého počátku obžalovaný zakládá a budoval. Obžalovaným vedený úřad neprovádí pouze registr vozidel. Pod jeho činnost spadá celá řada dalších záležitostí, zejména udělování řidičských oprávnění a vydávání řidičských průkazů, problematika získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, problematika přestupková, tedy rozhodování o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, spravuje registry vozidel a registr řidičů podle platných zákonů, provádí problematiku silničních správních a stavebních úřadů a rozhoduje v samosprávně o dopravních problematikách v teritoriu spravovaném Magistrátem města Mladá, přičemž sám obžalovaný se podílí na organizování různých akcí ve městě v rámci samosprávy. Celý úřad obžalovaný od počátku koncipoval sám. Jedná se např. o první úřad v ČR, který měl všechny dny úřední. Obžalovaný tento úřad otevřel veřejnosti mnohem více, než bylo do té doby běžné, žádný úředník se nezamyká a úředníky je kdykoliv možno oslovit a požádat o pomoc. Obžalovaný z přístupu soudu k tomuto řízení nabyl dojmu, že takto fungující úřad považuje soud za podivný, či dokonce snad za protiprávní. Za přístup, který je veřejností i vedením města oceňován (jinak by svou funkci obžalovaný těžko mohl vykonávat po tak dlouhou dobu), je nyní soudem trestán. Jak obžalovaný sám uvedl, za dobu, co vykonává svou funkci, se na něj obrátilo nespočet lidí s žádostí o pomoc. Jsou to věci, které řeší dnes a denně a řeší je vždy stejným způsobem. Žadatele přijme, pohovoří s ním, zjistí, o jaký problém se jedná, a jeho věc předá konkrétnímu úředníkovi, který žádost vyřídí, popřípadě s žadatelem jeho věc dořeší. A to byl i případ obžalovaného Ž. [REDAKCE] který za ním přišel se svým známým, spoluobžalovaným B. [REDAKCE], požádal ho o pomoc, a obžalovaný vycházel z toho, co mu oba řekli, tedy že se znají a že jsou takto dohodnuti. Potom, když se obžalovaný dozvěděl, že předmětná vozidla nejsou v pořádku, byl to on, kdo komunikoval s policií v Brně, byl to obžalovaný, kdo vyhledal na úřadě všechny spisy týkající se vozidel obžalovaného B. [REDAKCE], zkompletoval je a odvezl je na policii do Brna, kde ke zkoumání odevzdal rovněž i zakoupené vozidlo. **Kdyby byl do celé věci skutečně zainteresován, jak mylně dovozuje soud, tak by pro něj nebyl naprosto žádný problém spisy před odevzdáním policii jakkoliv upravit, a to včetně např. doplnění údajně chybějících plných mocí.** Obžalovanému je nyní téměř [REDAKCE] let, stále splácí hypotéku na dům, a je mu jasné, že peníze, které za vozidlo dal, již nikdy neuvidí zpět. Horší ale je, že celé trestní řízení se velice nepříznivě a trvale projevilo zejména na jeho zdraví. Tři a půl roku musí čelit obrovskému mediálnímu tlaku, vyšlo na něj několik článků, byl probírán v hlavní relaci televizních zpráv. Od určité doby navštěvuje psychiatra, musí užívat antidepresiva. Jsou to léky, které změni život. Nemůže se nikde prezentovat, protože je trestně stíhaný, a nemůže svoji odbornost nikde rozšiřovat dál. Přišel o mnoho sociálních kontaktů a také pracovních příležitostí, o kterých před důchodem uvažoval. Velice těžce to nese, hrozně ho to mrzí. Nejvíce stresující pro něj je to, že byl obviněn ze skutků, které nespáchal. Také jeho manželka je z celé této věci psychicky na dně. Do dnešního dne jí chodí vulgární SMS, že manžel je zloděj aut. A přitom policie skutečné zloděje a skutečné padělatele zejména VIN kódu a technických průkazů dodnes nezjistila. Obžalovaný se závěrem domáhá, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v plném rozsahu zrušil a ve věci rozhodl tak, že se obžalovaný obžaloby zprošťuje.

4. Krajský soud jako soud II. stupně z podnětu podaného odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků, proti nimž odvolání směřuje, jakož i správnost postupu řízení, které jejich

vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, jak ukládá ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu a dospěl k následujícím závěrům:

5. Okresní soud věnoval věci velkou pozornost a provedl řízení, které netrpí žádnou procesní vadou. Provedl v hlavním líčení všechny důkazy pro posouzení věci významné, jeho skutkové závěry jsou však zatím předčasné, když se dosud přesvědčivě nevypořádal se všemi okolnostmi pro rozhodnutí významnými, zejména pokud jde o subjektivní stránku žalovaného jednání.
6. Předně je třeba uvést (byť jen na okraj aniž by odvolací soud jakkoli hodnotil obsah schválených dohod o vině a trestu), že z pohledu odvolacího soudu nebylo šťastné věc, pro niž byla podána obžaloba, rozdělit v podstatě na tři části a u obžalovaného Ž. [REDAKCE] a B. [REDAKCE] schválit dohody o vině a trestu. Důvodem je fakt, že dohody byly založeny na podstatně odlišných vyjádřeních jmenovaných obžalovaných o tom, co se mělo stát, což způsobuje, že věc pak lze stěží hodnotit v jednom řízení komplexně. Přihlédnout tak první soud mohl pouze k procesně použitelným důkazům (výpovědím pana B. [REDAKCE] a Ž. [REDAKCE] v postavení svědků, nikoli v postavení obviněných).
7. **Pokud jde o skutek ad 1)** lze s prvním soudem souhlasit v tom, že bylo, nade vší pochybnost, prokázáno (to odvolatel ostatně ani nerozporuje), že obžalovaný skutečně převzal odcizené motorové vozidlo zn. Land Rover Evoque SD4 LV opatřené padělaným VIN číslem v hodnotě nejméně 680 000 Kč, přičemž se jednalo o odcizené vozidlo, kdy toto bylo nejprve v součinnosti s obžalovaným zaregistrováno na jméno S. [REDAKCE] B. [REDAKCE], následně pak na manželku obžalovaného, kteří jej užívali. Tyto zjištěné skutečnosti mají plnou oporu v provedených důkazech (odborné vyjádření k provedené metalografické expertíze, zpráva slovenské policie k okolnostem odcizení vozidla, výpovědi obžalovaného a svědka Ž. [REDAKCE] znalecký posudek Ing. Zoula), na které první soud v odůvodnění rozsudku poukazuje. V této souvislosti je třeba připustit, že se první soud v odůvodnění rozsudku výslovně nevypořádal s rozpornými závěry znaleckých posudků ohledně obvyklé ceny předmětného vozidla, nicméně pro svá skutková zjištění vycházel z ceny stanovené znalcem Ing. Zoulem, je tedy zřejmé, že právě tento znalecký posudek vyhodnotil jako přesvědčivý a správný, čemuž nelze s ohledem na důkladnou prohlídku motorového vozidla tímto znalcem (doloženou i podrobnou fotodokumentací) ani z pohledu odvolacího soudu ničeho vytknout. Za oprávněnou námitku obhajoby považuje však odvolací soud určitý rozpor mezi skutkovou větou ad 1) rozsudku s jeho odůvodněním ohledně kupní ceny. První soud sice ve skutkové větě uvádí: „...za které údajně zaplatil 450 000 Kč...“, čímž naznačuje, že úhradě kupní ceny vůbec neuvěřil, nicméně z odůvodnění rozsudku vyplývá, že má za prokázanou úhradu kupní ceny ve výši 200 000 Kč. Pokud první soud z důvodů, na které poukazuje v odůvodnění napadeného rozsudku pod body 42 a 43, dospěl k závěru o úhradě kupní ceny ve výši pouze 200 000 Kč, pak měl tuto skutečnost promítnout do skutkové věty. S prvním soudem lze naopak souhlasit v tom, že okolnosti prodeje předmětného motorového vozidla a jeho převzetí obžalovaným, byly skutečně podezřelé. Faktického prodávajícího evidentně neviděl (jinak by logicky nejednal pouze s Ž. [REDAKCE] jakkoli se to Ž. [REDAKCE] snaží nepřesvědčivě zpochybnit), částka byla vyplácena v hotovosti a bez dokladu, přestože ji přebírala jiná osoba než prodávající, vozidlo bylo prodáváno za podstatně nižší částku (a to by však platilo i pro případ, že by první soud vzal za prokázanou kupní cenu ve výši 450 000 Kč) než byla obvyklá

cena vozidla.

8. S výhradou neurčitého popisu skutku v bodě 1. ve vztahu ke kupní ceně a zmínky o úmyslné legalizaci tohoto a dalších vozidel obžalovaným ve spolupráci s Ž [redacted] a B [redacted], tak ani dle odvolacího soudu nebudou zřejmě pochybnosti o naplnění objektivní stránky trestného činu podílnictví, nepřesvědčivě však vyznívá odůvodnění úmyslné formy zavinění ze strany obžalovaného, které prvý soud staví primárně na faktu, že se obžalovaný M [redacted] sám podílel na legalizaci tohoto vozidla (k tomu se odvolací soud vyjádří níže) a byl si s ohledem na předchozí jednání s Ž [redacted] vědom toho, že toto vozidlo pochází z trestné činnosti, aniž by se vypořádal s další, v této souvislosti podstatnou, okolností, na kterou právem poukazuje odvolatel. A to faktem, že předmětné vozidlo (ostatně shodně jako vozidla uvedená pod body 2. a 3. výrokové části napadeného rozsudku) prošlo evidenční kontrolou na stanici STK, kde bylo podrobena fyzické podrobné kontrole technikem (jejíž součástí je i kontrola VIN čísla), přičemž žádné pochybnosti o legálním původu vozidla tehdy nevyvstaly. Vzhledem k tomu, že následná registrace vozidel do registru silničních vozidel je spíše formální záležitostí, kdy příslušní úředníci v podstatě jen kontrolují, zda mají k dispozici všechny zákonem stanovené podklady, aniž by vozidlo fakticky viděli, přičemž jejich součástí jsou i podklady o provedené evidenční kontrole, jeví se závěr prvního soudu o úmyslném zavinění (navíc ve formě přímého úmyslu) v bodě 1. z pohledu odvolacího soudu velmi problematický a nepřesvědčivý. Nicméně s ohledem na okolnosti prodeje vozidla (výrazně nižší cenu, předání částky v hotovosti a bez dokladu, jednání s jinou osobou než s prodávajícím), lze připustit, že ve formě nedbalostní by mohla být subjektivní stránka trestného činu podílnictví naplněna.
9. **K skutkům ad 2), 3)** je třeba předeslat, že jednání pod těmito body uvedené mělo být prvním soudem (za předpokladu věcné správnosti jeho skutkových závěrů) posuzováno jako jediný skutek (neboť z větší části je toto jednání totožné), jednalo by se tedy o jednočinný souběh.
10. Obdobně jako u skutku ad 1) lze uzavřít, že objektivní stránka žalovaných přečinů ad 2), 3) byla prvním soudem zjištěna správně, kdy v tomto směru lze odkázat na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku. Vozidla ve výroku napadeného rozsudku ad 2)3) byla skutečně původním vlastníkům odcizena a následně legalizována (zásahy do VIN kódu, vyhotovením falešných technických průkazů a kupních smluv s cílem zaregistrovat tyto do registru silničních vozidel v České republice). Jakkoli s tím odvolatel nesouhlasí, prvý soud nepochybil ani tehdy, pokud uvěřil svědkovi B [redacted], že na Magistrátu města Mladá Boleslav, v budově odboru dopravy a silničního hospodářství nebyl. Byť se jedná o osobu s bohatou trestní minulostí, která vypovídala velmi vyhýbavě, ve vztahu k osobnímu jednání s obžalovaným M [redacted] na odboru dopravy se vyjádřila zcela jednoznačně, a co je podstatné - výpověď svědka B [redacted] je v kontextu provedení dokazování v této části naprosto logická (na rozdíl od výpovědi svědka Ž [redacted] a obžalovaného M [redacted]). Skutečnost, že přihlášky k registraci předmětných vozidel do registru silničních vozidel podepisoval jménem B [redacted] právě Ž [redacted], byla objektivně prokázána písmoznaleckým posudkem. Za této situace je naprosto nelogické (a i odvolací soud to považuje za vyloučené), aby v těchto případech byl B [redacted] na úřadu osobně přítomen, neboť pak by nebyl jediný důvod, aby přihlášky či převzetí nepodepsal sám. Na tom nic nemění zjištění, že ve třech případech je na formuláři u podpisu B [redacted] uvedeno číslo zřejmě občanského průkazu, neboť oba - Ž [redacted] i B [redacted] na legalizaci předmětných vozidel spolupracovali, tudíž

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

není vyloučeno, že Ž. [redacted] znal i číslo občanského průkazu B. [redacted] či jej mohl mít při jednání s úřady u sebe. Navíc z provedeného dokazování nevyplývá jediný důvod, proč by obžalovaný B. [redacted] (ohledně něhož byla v té době již pravomocně schválena dohoda o vině trestu) v této souvislosti vypovídal nepravdivě v neprospěch obžalovaného, na rozdíl od Ž. [redacted], který byl dlouhodobým známým obžalovaného a zjevně se (poté, kdy již i ohledně něj byla pravomocně schválena dohoda o vině trestu) snažil vypovídat tak, aby obžalovaného M. [redacted] nevystavil nebezpečí trestního stíhání. Prvý soud tak správně uzavřel, že obžalovaný M. [redacted] převzal od Ž. [redacted] přednostně přihlášky k registraci (to obžalovaný ostatně nepopírá), kdy měl povinnost ověřit totožnost žadatele, což neučinil, neboť ten na úřadu osobně přítomen nebyl a jednal s Ž. [redacted], jako by to byl B. [redacted], ačkoli mu Ž. [redacted] žádnou plnou moc (natož pak s úředně ověřeným podpisem) v rozporu se zákonem nepředložil. Za bezpředmětnou považuje odvolací soud i námitku, že plné moci nebylo v roce 2014 potřeba a ještě neproběhlo žádné školení, neboť je povinností úředních osob sledovat průběžně zákonné předpisy, které upravují postup při výkonu jejich pravomoci. Klíčovým zjištěním však je, že B. [redacted] na úřadě nebyl vůbec přítomen.

11. Následně obžalovaný předal svým podřízeným přihlášky k dalšímu předepsanému postupu, v čemž i odvolací soud spatřuje pokyn k zápisu, neboť při předložení předepsaných podkladů (jak tomu bylo v tomto případě) a ověření totožnosti žadatele (což měl učinit obžalovaný, který žádosti nabíral) je již zápis vozidla do registru ve skutečnosti jen formalitou. Ve shodě s prvním soudem i odvolací považuje takový postup obžalovaného za nesprávný úřední postup, tedy výkon pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu (§ 6 odst. 4 písm. e), odst. 6, 7 zákona č. 56/2001 Sb. ve znění účinném k 27 – 28.1.2015. Otázkou však zůstává, a v tomto směru vyznívá odůvodnění prvního soudu nepřesvědčivě, zda tak jednal v úmyslu opatřit sobě či jinému neoprávněný prospěch. Prospěch spočívající v pouhém předběhnutí fronty a urychlení vyřízení žádosti (neboť při správném úředním postupu by se na úřad musel dostavit osobně B. [redacted] nebo poskytnout Ž. [redacted] plnou moc, což by proces nepochybně o něco málo zdrželo), by ve svém důsledku na konečný výsledek - tj. zaregistrování předmětných motorových vozidel, žádný vliv nemělo. Je třeba si uvědomit, že diametrálně odlišná by z hlediska právní kvalifikace byla situace, kdy by obžalovaný shora uvedeným způsobem ověřil totožnost neexistující osoby, která by se na úřad dostavit logicky nemohla. To však nebyl tento případ, neboť B. [redacted] reálně existoval a navíc se na legalizaci odcizených vozidel vědomě podílel, takže není pochyb o tom, že by udělal vše potřebné pro to, aby (udělil plnou moc Ž. [redacted] nebo se osobně dostavil) vozidla byla registrována (legalizována).

12. Ve vztahu k trestnému činu legalizace výnosu z trestné činnosti je třeba prvnímu soudu vytknout, že se dosud přesvědčivým způsobem nevypořádal se subjektivní stránkou jednání obžalovaného M. [redacted], když zcela pominul (obdobně jako v případě skutku ad 1) skutečnost, že předmětná vozidla prošla evidenční kontrolou na stanici STK, včetně kontroly VIN. Jak již bylo výše uvedeno, fyzická kontrola vozidel obžalovanému ani jemu podřízeným pracovníkům nepříslušela, vozidla prošla evidenční kontrolou, obžalovaný se tak mohl důvodně spoléhat na legální původ vozidel a proces registrace tak byl již jen formálním závřením celého procesu. Je třeba připustit, že skutečnost, že předmětná vozidla prošla bez jakýchkoli problémů evidenční technickou kontrolou je minimálně podezřelá, nicméně z provedeného dokazování nevyplývá (okresní soud to ostatně ani netvrdí), jakékoli napojení obžalovaného na techniky provádějící technickou

kontrolu předmětných vozidel, případně jeho povědomí o tom, že by evidenční technické kontroly neprobíhaly standardním způsobem. Z dosud provedených důkazů nevyplývá nic, co by z pohledu odvolacího soudu obžalovaného nade vsí pochybnost usvědčovalo z toho, že mohl mít alespoň povědomí o nelegálním původu předmětných vozidel, i když určité podezření přetrvává. Obžalovanému ani jeho podřízeným nepříslušelo přezkoumávat majetkové a osobní poměry žadatelů. Dovozuje-li první soud povědomí obžalovaného o nelegálním původu vozidel a jeho vědomou snahu napomoci jejich legalizaci z nesprávného úředního postupu obžalovaného (k tomu viz. výše) a z toho, že obžalovaný byl informován o tom, že B██████ pracuje na směny a přitom přihlašuje v krátkém časovém sledu luxusní vozidla k registraci, není to dle odvolacího soudu pro přesvědčivý závěr o naplnění subjektivní stránky v případě skutků ad 2), 3) dostačující.

13. Pouze pro úplnost je na místě zdůraznit, že při posuzování subjektivní stránky u skutku ad 1), vycházel odvolací soud z konkrétního specifického smluvního kontraktu, který měl jasně dané podmínky prodeje, proto lze v daném případě nedbalost na straně obžalovaného dovést. Okolnosti prodeje shora uvedené signalizovaly, že původ vozidla nemusí být legální a může jít o předmět trestného činu. V případě jednání ad 2), 3) by se i zde nabízel (s ohledem na to, co bylo uvedeno k bodu 1.) závěr o nedbalostním zavinění, nicméně protože zde nebylo známo nic (alespoň to z provedeného dokazování nevyplývá) o konkrétních smlouvách (popř. o jejich skutečné realizaci), na jejichž základě se měnily vlastnické vztahy k předmětným vozidlům, je možné připustit i to, že provedené důkazy a zjištění z nich učiněná, nebudou postačovat ani k naplnění nedbalostní formy zavinění, právě s poukazem na silný argument, že by věc, díky evidenční kontrole na stanici STK, dospěla ke stejnému výsledku i bez jednání obžalovaného mimo hranice řádného úředního postupu.
14. Shora zmiňované okolnosti nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku přesvědčivě nezhodnotil, přitom jsou pro spolehlivé zjištění skutkového stavu (zejména subjektivní stránky) a případné následné právní posouzení jednání obžalovaného zcela zásadní.
15. Ze shora uvedených důvodů soudu II. stupně nezbylo, než napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušit a věc vrátit soudu I. stupně. Na soudu prvního stupně bude, aby znovu zhodnotil všechny provedené důkazy, kterým bude věnovat patřičnou pozornost a při jejich hodnocení bude postupovat důsledně ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu a zjistí tak skutkový stav, o němž nebudou důvodné pochybnosti podle § 2 odst. 5 tr. řádu, který následně posoudí v souladu se zákonem po stránce právní.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 6. prosince 2018

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

